

عنوان مقاله:

طراحی مرکز آموزشی کودکان اوتیسم با رویکرد بهبود تعاملات اجتماعی

محل انتشار:

سومین کنگره بین المللی علوم و مهندسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

هستی جلالیان - دانشکده فنی و مهندسی، گروه معماری؛ دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب، تهران، ایران

رسول میرابی - دانشکده فنی و مهندسی، گروه عمران؛ دانشگاه آزاد اسلامی، واحد پیرند، تهران، ایران

فهیمه میرابی - دانشکده فنی و مهندسی، گروه معماری؛ دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

از سال 1943 که اولین شناخت راجع به اختلال اوتیسم صورت گرفت، تاکنون تحقیقات زیادی در مورد افراد مبتلا به اوتیسم و ویژگی های آنها انجام شده است. اکثر این تحقیقات که توسط روانشناسان مطرح دنیا صورت گرفته است، اوتیسم را از منظر آسیب شناسی و علائم بررسی کرده و به ویژگی های این اختلال پرداخته اند. اخیراً تحقیقاتی میان رشته ای بین معماری و روانشناسی برای این کودکان در دنیا صورت گرفته است که نشان می دهد محیطهای مناسب برای این کودکان، می تواند تاثیر بسیار زیادی بر روند سلامتی آنها داشته باشد. از طرفی آمارها نشان می دهد که اختلالات طیف اوتیسم فراگیر شده و این شیوع در ایران هم رو به افزایش بوده است. اما در ایران مراکزی که به صورت خاص برای این کودکان طراحی شده باشد بسیار محدود است و نمونه های موجود بدون در نظر گرفتن روحیات این کودکان ساخته شده اند. با توجه به نقش معماری در طراحی فضای مناسب برای این کودکان، انجام تحقیقی که بتواند نیازمندی های خاص این کودکان از دیدگاه معماری را مشخص نماید، ضروری به نظر می رسد. هدف از این مقاله طراحی مرکز آموزشی برای کودکان اوتیسمی زیر پنج سال می باشد که اکثر فضاهای در نظر گرفته شده در برنامه فیزیکی به گونه ای طراحی شده که انعطاف پذیر بوده و قابلیت تبدیل به رده سنی 5-14 سال را دارد. با در نظر گرفتن معیارهای کیفی در طراحی این مرکز، سعی در ایجاد حس امنیت و تعلق خاطر شده است و می تواند مکانی برای رشد و تکامل جنبه آموزشی و بهبود روابط اجتماعی این کودکان باشد.

کلمات کلیدی:

کودکان اوتیسم، معماری، فضای آموزشی، معیارهای کیفی طراحی، بهبود روابط اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1043191>

